

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXVII. Gradus humanæ cum divinâ voluntate conformationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

& cognosces, totum te carnalem esse, propria voluntatis studiosissimum, ac res tuas amantem & depradicantem; idque, quod dolendum est atque pudendum, non sine gravi ipsorummet spiritualium exercitiorum infamia: quoniam ita iis exterius occuparis, ut ob tuam perversitatem & malignitatem, nihil proficias interius. Quibus miseriis malisque omnibus dubio procul medeberis, si solam quæras voluntatem divinam, & nullibi, ne quidem in rebus sanctis ac piis, delectationem propriam conferis. P

CAPVT XXVII.

Gradus humana cum Divina Voluntate conformationis.

VT perfectam cum divina voluntate conformitatē assequamur in iis, quæ proximè superiori Capite percensuimus, rebusque incōmodis, tam intrinsecis quàm extrinsecis, in doloribus, infamia, necessitatibus,

P 3

Consule Blosium Tabellæ spirit. §. 3, n. 7; & §. 4, n. 1: Instit. spirit. cap. 7: Margaritæ spirit. part. 4, §. 5, & alibi.

ratibus, & afflictionib⁹ planè omniibus; per
ejusdem nos Conformitatis, Gradus oportet
ascendere, quos idcirco indicare pergo.

Primus Gradus est, Quidquid DEVS im-
mittit, patienter minimèque invitum aut
repugnantem ferre, quantumvis mole-
stæ res sint casusque adversi: neque tamen
ideo existimare, rem se magnam præstare;
sed id solummodo, quod omnino necessa-
rium ac debitum, valdè etiam imperfectos
præstitisse scimus.

Heli sacerdos, ob cujus filiorumque pec-
cata, Israël DEVS castigavit, posteaquam
sententiam adversus se domumque suam
latam intellexit, repugnare haudqua-
quam ausus, insigni cum patientia, Do-
minus, inquit, est: quod bonum est in oculis suis
faciat ^a. Hæc una illum ratio convicit pa-
tentiámque persuasit, nobis quoque per-
suasura, ne ejus Majestati repugnemus aut
resistamus, si attentè eam libuerit cogitare:
cùm de bonis ipse suis, tamquam Dominus
& possessor, disponat. Et si iniquum est, ho-
mini alteri adversari, jure eo, quod in rem
suam

fiam habet, utenti: æquūmne erit, contra DEVM niti? Dōmino utique licet castigare seruum suum. Pater filium tenetur corrigere. Iudex ex officio iudicium in reum exercet. Nullus in his turbare ipsos potest aut debet: præterquam enim quòd rectè faciunt, à iustitiâ quoque ipsâ, vel lege naturæ, ad hoc obligantur.

Possumusne ergò velle, ut DEVS, qui Dominus noster, & Pater, & Iudex est, perire nos sinat, munerique suo, nos non castigando corrigendoque, desit? Siquè grave adeò delictum censeatur, humanæ iustitiæ contraire; divinæ obistere, quomodo licebit? Talibus ergò oculis atque animo res omnes aspiciamus, in veritate & fide sincera, tamquam à potente iustaque DEI manu profectas; & eas sedatè feremus. repugnantia siquidem nostra sine dubio à fidei defectu oritur, cum hominibus irascimur obnitimurque, quasi à DEO nobis aduersa non immitterentur; aut is nesciret quid rerum gereretur, qui sciens prudensque homines eligit in iustitiæ suæ instrumenta, aliòsque officii

commonefaciendos: quibus propterea honorem, cultumque, tamquam Dei ministris, deberemus. Nobile enim Reges solum tetrenos Iudicésque majores, verum omnes quoque eorum vicarios administrósque colimus & observamus: immo si quis horum alicui resistat, capitale illum crimen admisisse dicimus. Non minùs divinam nos justitiam, in hominibus decet agnoscere.

Consideret itaque se- ipsum homo, servus ac vile mancipium, ex parte una; ex altera verò DEVM, Regem Iudicémque æquissimum, repetátque cum animo suo id quod Abbas Pastor in omni causa dicendum suadet: *Quis sum ego* ^b, qui voluntatem iudiciumque meum præferam divino? Quòd si alium hominem judicare, aut apud se & in animo suo de eo queri, nefas est: quare DEVM judicemus, deque ejus Majestate, quasi severiùs subinde quàm deceat, nobiscum agente, conqueramur? Accedit, quòd impatientia nullum laborem molestiamque levet, sed eandem duplicet potiùs augeatque.

^b Pelagius libello 9. num. 5.

que. non aufert illa à nobis Crucem, sed facit, ut sine Christo eam feramus: quæ gravissima est desolatio, & onus intolerabile.

Secundus Gradus est, Adversitates & dolores hilariter ferre ac libenter. Rex David, antequàm nôisset DEVM velle, ut filiulus, què illi Bethsabee pepererat, moreretur; ut flebat! ut jejunabat! ut orabat, prostratus in terrâ! simul verò DEI voluntatem puerique obitum intellexit, latior de terrâ surrexit, & lotus unctusque, ingressus est domum Domini, ut DEVM adoraret eique gratias ageret: cibum deinde poposcit, erectusque jam & excitatus ipse, consolatus est Bethsabee uxorem suam.

Sanctus Iob, miseriis undique cooperatus, dicebat: *Hec mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcat; nec contradicam sermonibus Sancti* d, hoc est, voluntati DEI, qui solus ex se & naturâ suâ sanctus est. Christus Dominus noster, cùm supra modum tristis esset, & lethali tædio oppressus Sanguinem sudaret, simulatque Angelus po-

P 5

stre

62 Reg. 12, à v. 15 ad 25. d Iob 6, v. 10.

Itremùm divinam illi voluntatem repræ-
 sentavit, tamen in re imprimis molestâ
 (tam infamem scilicet mortem sub-
 eundo,) implendam; recreatus conti-
 nuò confirmatúsque est, & tristitiam tæ-
 diúmque omne repellens, magno ani-
 mo alacérque surrexit, atque carnifici-
 bus suis obviam processit*. Maxima con-
 solatio, gratissimúsque quem illi Angelus
 adferre poterat nuntius, confirmatio fuit
 voluntatis divinæ. Apostoli hac ipsa con-
 sideratione armati, inter medias, quas pa-
 tiebantur, persecutiones, *ibant gaudentes*.
 Gaudium istud è fide prodire debet, quam
 de DEO habemus, éque perfectâ bono-
 rum & commodorum, ab rebus adver-
 sis in nos redundantium, cognitione. At-
 tamen si DEVM verè amaremus; ad quie-
 tissimos nos pacatissimósque reddendos,
 aliud nihil requireretur, quàm hoc so-
 lum, scire, ipsius fieri voluntatem: quod
 unum inexplicabilem lætitiám potest con-
 ciliare.

Sancta Lydvina, virgo sanctissi-
 ma,

* Matth. 26, v. 46. f. Act. 5, v. 41.

ma, incredibilibus doloribus morbisque exercita, voluntatem suam in DEO penitissimè defixerat, pacatòque animo ista idemtidem repetebat: *Hoc mihi, Domine, acceptissimum erit, ut affligens me dolore, non parcas: cùm tuæ voluntatis impletio, sit mihi summa consolatio* g. Atque ita profectò res habet, neque huic simile solatium reperire licet. Immo sincerum Christi amatorem repudiare potiùs decet ceteras consolationes terrenas, nullamque quærere, nisi eam quæ in patièdo consistit, unum unicum laborum suorum levamentum habendo ista Christi verba: *Non mea voluntas, sed tua fiat* h. adeò ut huic Gradui proprium sit, non solùm gaudere cùm aliquid patimur; verùm nullam etiam appetere consolationem. Hæc ipsa lætitia, remedium est sensûs & doloris nostri, ut tantò suaviùs jucundiùsque necessitatem quamcumque feramus: quemadmodum qui gravi perfunguntur opere, laborem suum cantu levare assolent.

P 6

Ter-

§ Sur. tom. 7, mihi pag. 288. h. Luca 22, v. 42.

Tertius Gradus est, Quæ nos affligunt ferre cum gratiarum actione, magni ea beneficii loco reputando. Iobus horæ unius spatio, liberis fortunisque suis omnibus spoliatus, & tot tantisque calamitatibus circumventus, atque intra brevissimum tempus (horulæ, non amplius, intervallum fuit) ex Rege mendicum se factum cernens, laudabat nihilosecius DEVM, & dicebat: Sit nomen Domini benedictumⁱ. auctis deinde miseris suis, lepræque & ulcere pessimo percussus a planta pedis usque ad verticem, beneficium se accepisse professus; Si bona, ait, suscepimus de manu DEI, mala quare non suscipiamus^k? Quæ ratio & argumentatio ut robur habeat, evidentèrque concludat, uti revera concludit; supponit, & hoc, & illud, nempe non bona tantum vitæ hujus, sed mala quoque, resque adversas, beneficia esse divina: nec æqualia dumtaxat, verum tribulationes molestiasque, beneficia præstantiora. Hoc igitur modo Iobus secum ipse ratiocinabatur. Si bona temporalia, fortunam prosperam, & opes, quæ tamen in minimis DEI beneficiis

ⁱ Iob 1, v. 21. ^k Iob 2, v. 7 & 10.

ciis sunt numeranda, læti ac lubentes ab eius manu accepimus; quare non eodem animo mala, aduersitates, ac molestias suscipiamus, beneficia utique incomparabiliter maiora? præsertim à quo tempore illis tolerandis IESVM imitamur, DEIQUE Filio similiores efficiamur. Hunc itaque in modum cum suas sanctissimus Iobus calamitates intreretur, quo, nisi nobis ipsis fraudi esse velimus, aspici debent; gratias DEO agebat, eumque laudabat & benedicebat. Et verò etsi, uti sanè sunt, beneficia non essent; adhuc tamen non pro bonis tantum, ab ipsius manu provenientiibus, verum et pro quibuscumque rebus aliis, etiam malis, gratias agendo, DEVM nobis singulariter devinciremus. Nam si, quod dici solet, ut prudenter quis agat, hominumque sibi voluntates demereatur; tum quoque, cum quid malè nobis fecerunt, gratiæ ipsis agenda sunt: quanto magis DEVS obligatum se fatebitur illi, qui in omnibus quæ eveniunt gratias agit? quia dum sic grati esse assuescimus; tametsi res malæ sint, easdem in bonas transformamus, Sancto Chrysostomo at-

testante: *Passus es aliquid mali. sed si velis, non est malum. Age DEO gratias, & mutatur malum in bonum.*¹

Quartus Gradus est, Misérias præsentés ferre, cum desiderio plures majorésque tolerandi: quemadmodum Christus, qui de seipso confitebatur, coarctari se & affligi, eò quòd nondum venisset tempus passionis suæ, quam vehementissimè ipse expetebat, quò se totum omni suppliciorum genere excarnificandum traderet, adeòque doloribus operiretur, sicut illi, quos operuit mare, & submersi sunt quasi plumbū in aquis vehementibus^m; quemadmodum, inquam, Servator noster interea dum id fieret, desiderio immenso angebatur & æstuabat, cumque jam aquis tribulationum in Cruce propè obrueretur, *sitire se*ⁿ etiam tum testabatur: quæ sitis voluntatem sine dubio ardentissimam, animūque plura patiendi avidissimum indicabat^o. Multos hac in re benignissimus IESVS habuit imitatores, & non ita pri-

¹ S. Chrysost. in epist. 1 ad Thessal. hom. 10. mihi pag. 1475. m Exod. 15, v. 10. Vide Psalm. 68, u Ioan. 19, v. 28. O Lud. de Ponte part. 4, medit. 59.

pridem Apostolicum è Societate nostra
 Martyrem, P. Carolum Spinolam; qui per
 omnem vitam, etsi quod pro IESV suo pa-
 teretur, abundè semper suppeteret, alia at-
 que alia nihilo-minus & graviora. assiduè
 perpeti exoptabat. quod suum asperrima
 quæque perferendi incredibile desiderium
 egregiè ipse prodit, ad Sociorum unum ita
 scribens: *Si pati aspera non poterimus, at saltèm
 delectabit spectare quæ alii tolerarunt, eorùmque
 nos flammis accèndere & parare. Ecquando e-
 rit illud tempus! ô dies! ô hora! ô momentum!
 O Pater, quanta suavitas, vel cogitare secum
 pœnas mortis pro Christo toleratæ! Ecquid er-
 gò erit ipsum mori? Hæc talia dicebat ille
 cogitabátque, inexplicabili patiendi
 studio planè accensus, neque umquam
 tantis incessit lætitiis, quantis cùm
 pro Christo Domino vivus exustus
 est. Sanctus quoque Franciscus Xa-
 verius, dum cælestibus deliciis perfun-
 deretur, DEVM rogabat, modum iis face-
 ret, exclamabátque; *Satis est, Domine,
 satis**

satis est: verum ardens illa, quâ conficiebatur, patiendi sitis expleri non poterat, sed graviorum laborum molestiarumque desiderio dicebat: *Amplius, Domine, amplius, amplius.*

Audiamus nunc quoque, si placet, quis sequioris imbecilliorisque sexûs, Creatori suo placendi desiderio confirmati, sensus hâc de re fuerit & iudicium. Vnam hoc loco produxisse sufficiet Venerabilem Virginem, Dominam Ludovicam de Carvajal, quæ usu & experientiâ propriâ erudita, de se ipsâ asseverat; Quantum intimè se cum Summo Bono conjungendi piæ voluntatis ardor incresceret, tantumdem affectum quoque, & vivum inflammatumque, inter mille cruciatus, pro eodem moriendi desiderium crescere, & augeri. Addit deinde ista. *Nulla alia mihi superest felicitas, aut gloria: neque rationem modumve reperio, ut voluptas illa & delicia, quibus in celo nos fruituros cogitamus, me oblectent; nec ullo modo de hac materia cogitare possim, aut loqui. Quod si ad hoc ipsa me cogam, ariditatem sentio, aditûsque, ut dicebam,*

omnes
 & Tiersell. Vita lib. 6, cap. 5. & Hist. Societ. IESU lib. 3, num. 43.

omnes mihi clausos e sperior. Verum simulatque
 DEVM cogito; tota mox anima mea inebriatur
 desiderio perfectissimè se cum infinita illa Bonita-
 te consociandi, nasciturque inde cupiditas & de-
 siderium aliud, pro ipso mortem obeundi: quo uno
 omnes affectus, cogitationes, & gaudia mea o-
 mnia continentur. Clariùs fortassis hunc su-
 um patiendi amorem eadem DEI famula
 manifestavit, quando ita loquitur: Pura ista
 hujus voluntatis anime in voluntatem DEI,
 transformationis affectio, maximè tum meretur,
 cum contenta illa est, non plures pati tribulatio-
 nes pro Domino nostro, quàm ipsi placeat: cum-
 que ea in re suavissimis se Christi vestigiis, tant o-
 pere ad sui sequelam allicientibus, insistere non
 posse videt. unde fit, ut aliquando in eodem spiri-
 tu, duo isti excellentissimi affectus conjuncti repe-
 riantur: conformitas nempe perfecta cum volun-
 tate DEI, & desiderium efficacissimum vehemen-
 tissimùmque vitam ipsam, per mille opprobria-
 rum tormentorùmque genera, eidem consecrandi.
 quod desiderium cum non impletur, in acerbissi-
 mos dolores convertitur, quibus sola ejusdem desi-
 derij exsecutio mederi posse videtur. Angitur inti-
 mis sensibus & tantum non moritur anima, præ-
 cupi-

cupiditate illâ, quâ flagrat, temporalem istam
 vitam, vehementissimos inter cruciatus, amore
 Summi quod diligit Boni, millies iterumque mil-
 lies terminandi: cujus optatissime sibi mortis di-
 latio & comperendinatio, crudelissimum ipsi est
 tormentum. Nihil majori illa studio requirit ex-
 petitque, quàm videre mori se immenso isto do-
 lore, quem sustinet; & mori ideo, quia mori non
 possit: nec minùs tamen letatur, malum suum,
 quia sic vult DEVS, esse insanabile; sicque experi-
 endo probat, quanti quàmque acres & vividè
 sint, quos amor parit, dolores. discit etiam, con-
 formitatis absolutissime, maximique doloris
 convenientiam & conjunctionem, fragrantissi-
 mum esse pretiosissimumque condimentum, ex
 his rebus compositum, quas humanum iudicium
 pugnare invicem, itaque contrarias opina-
 tur, ut ubi summa est conformitas, ibi summus
 quoque, de non impleto desiderio, dolor reperiri
 non posse videatur. evenitque adeò, ut quò hæc
 meliùs intelligere altiùsque penetrare conamur;
 hoc ampliùs luce speratâ destituamur, tenebrisque
 mersi relinquamur. Nam una & sola est lux Ser-
 vatoris nostri IESV, quæ maximopere nobis dete-
 git declaratque operis hujus excellentiam, Divi-
 nitati

nitati ejus singulariter reservatam debitamque;
ante cujus omnipotentiam impotentia omnis fu-
git atque evanescit.

CAPVT XXVIII.

*Quantum ad Mortificationem, ad-
que Intentionis puritatem, & cum Di-
vinâ Voluntate Conformitatem, profit
Obedientia.*

EX omnibus, quæ hactenus diximus,
incomparabile nos virtutis Obedien-
tiæ pretium meritumque oportet æstima-
re. Opulentissima illa est & efficacissima, ad
cor hominis bonis spiritualibus implendū,
maximisque locupletandum meritis. Illa a-
ptissima est, ad animam, brevi tempore, ad
insignem perfectionem perducendum. Illa
vita est Angelorū; qui hoc uno cōtinuò oc-
cupantur, ut DEI voluntatē, à superioribus
sibi Angelis significatam, exsequantur. Illa per-

*An huc-usque Virginis hujus religiosissima verba produ-
cantur, incertū habeo, digna tamen sunt, qua talem Aucto-
rem præferant. Idem pauculis aliis locis meminisse te velim,
Lector, ubi ignotū mihi incertūve Scriptores, maxime recen-
tiores, nominantur.*